

وَأَثَبْتُ الْوَجْدَ حَيْثُ عَشِرْتُ وَضُنَا

عشق نابت کرد بر روی خطاشک لافعی

بَعْدَ سِرِّ طَيْفٍ مَرَّهِ فِي فَا قِنِي

پس چون خیال لبرم آمد مرا چو آب کرد

بِأَلَا مِي فِي طَهْوِ الْعَدِيِّ مَعْدِي

ای که در عشقم ملاست میکنی معذور

عَدْنُكَ حَالِي الْأَمْرِ فِي مَسْتَدْرِي

حال من از تو که شسته تر من از سمنان

مِثْلَ الْبَهَارِ عَلَّخْتُ بِكَ الْغَيْمِ

چون بار روی بار و سخی شاخ غنم

وَلَمْ يَخْتَضِرِ اللَّيْلَانِ بِالْأَكَامِ

عشق آرد در میان خست می بیخ و لم

مَيِّ لِبِكَ وَوَلَنْصَفْتِ لَمْ تَمِ

گر ترا انصاف باشد غنم آری گرم

عَنْ الْوَشَاةِ وَكَأَنَّ أَيْ عَيْشِي

بیت نهان در من ز اهل کشته از دم

مُحْضِنِي النَّصِيحَ لِأَنَّكَ لَأَسْتَوِي

در نصیحت میکنی تنگو و من می نشوم

لِي أَتَمُّ بِكَ وَنَصِيحَتِي فِي عَدْلِي

شیب غنم داد و من بر دم کمان برد

فَإِنْ مَارَتِي بِالسُّومِ مَا تَعْظِي

نفس زمان ده بدایم کند هم خبر

وَلَا أَعْدُ مِنَ الْفِعْلِ الْجَمِيلِ

هم کرد و کار تنگو بجزر مهمانی که او

أَزْ الْحَبِّ عَدُّ الْعَدْلِ فِي الصَّمِّ

با سخنان باشند و هم از ملاست در صم

وَالشَّيْبُ الْعَدُوُّ فِي نَصِيحَتِي

در چه شیب باشد نصیحت دور باشد از هم

مَنْ حَمَلَهَا بِنَدِيرِ الشَّيْبِ وَالطَّمِّ

در جهالت نند نپذیرد ز سپری هم

صَيْفٌ بِرَأْسِي غَيْرِ مَحْتَسِمٍ

بر سرم آمد فرو از من گشت و محتسم

محضین

مَا حَوَّرَ بِرَبِّهِ الْاَعْدَاءَ مِنْ حَرْبٍ

هر که با فرمان بجنگ آمد باغزبارت

رَبِّ تَبَلَّغْنَا دَعْوَى مَعَارِزِ

از بلاغت دعوی جمله معارض رد کرد

هَلَا مِعَانٍ مَوْجِ الْبَحْرِ فِي مَدِيدِ

منفی بسیار مثل موج دریا دارد آن

فَاتَّعَدَ لِاَلْخِصْيِ عَمَّا وَنَا

پس عجایب اندران و گسخت تواند

اَعْدَا الْاَعْدَاءِ اَلْبَهَائِمِ فِي السَّلَامِ

آن که دشمن تر بدی توش بکندهی

رَا الْعَيُورَ تَدَا الْجَانِي عَنِ الْجُرْمِ

چون غیور که کند دوست جانی از گرم

وَفَوْقَ جَهْدِ وَالْحَسَنِ الْعَيْمِ

بتر است از دُر در با جهاد حسن قیم

وَلَا نَشَاءُ عَلَي الْاَكْبَادِ وَالسَّلَامِ

در چنان بسیار باشد گسخت بند از سام

وَرَبِّ بَاعَيْنِ قَائِمًا قَالَتْ

پشم خواننده بدوروشن خوشن

اِنَّهَا خِفَتِ مِنْ حَرِّ نَارِ الظِّ

که بخوانی آن ز ترس آتش و زخ کنی

كَانَ الْاَلْحَوْضُ يَنْبُضُ الْوَحْدَانِ

آن جو حوضی دان که دار دروی خوانند

وَكَالْصَّطْرِ وَكَالْمِيزَانِ مَعْدِ

آن صراط آن چون میزان بود در راستی

فَلَذِظْنَا بِحَبْلِ اللّهِ الْعَظِيمِ

باستی میل خدا محکم کبرای معصم

اطْفَأَتْ حَرَّ مَرْوَةَ السَّلِيمِ

سرد بر خود آتش و زخ بران من نهانم

مِنَ الْعِصَاةِ وَقَدْ جَاؤُنَا كَالْحَمِيمِ

که چه عاصی آمده است در و سیه چون حمیم

فَالْقِسْطُ مِنْ غَيْرِهَا فَالْاِنْسَانِ لَقِيمِ

راستی از غیر آنکس ندیده پیش کیم

فِي خَسَارَةِ نَفْسِي فِي تِجَارَتِنَا

بس زین کاری که نفس از تجارت افتد

وَمَنْ بَرَّحَ جِلْدَ مَنَّهُ بِأَجَلِهِ

بر که عقی را بد نیامیزد و شد خاسته

إِنَّكَ ذَنْبَانَا فَمَا عَمِيدُ مَسْتَفِضِرٍّ

گرگناه کردم بسی من عدا او بگشتم

فَإِنَّ أَلِيْمَةً مِنْهُ بِنَسْبِيْنَا

عدا او دارم که نام من محسد کرده

لَمْ تَسْزِلِ الدِّينَ بِالذَّنْبِ وَلَمْ تَسْمُ

گر بد نیادین خرید و او کفشد می خرم

بَدَلَهُ الْغَبْرُ فِي مَبْعِ فِي سَلَامٍ

غبن او روشن شود البته در سب

مَنْ النَّبِيِّ لِأَجَلِي مَبْتَضِرٍّ

با سپهر صل بن مصطفی نبرد به ام

مُحَمَّدٌ وَهُوَ فِي الْخَلْقِ بِالذَّمِّ

تس و فاجون او کرده در همه عدا و دم

إِنَّكُمْ بَلَّكُمْ وَمَعَانِدُ أَحَدِيْنَا

از ز قسم در قیامت دست گیر خرم

حَاشَا لَهَا أَنْ يَحْرَمَ لِرَاحِي مَبْرَاةٍ

دور باد اگر کند نو سید هر امید وار

وَمِنْذُ الْزَمْنَا فِكْرًا يَمْدَا

زان که من مشغول کردم فکر خود بر روح

وَلَنْ يَفُوتَ الْغَيْثُ مِنْهُ بَدَا تَرَا

دست در پیش از غم غمی نمیشد خالی

فَضْلًا وَلَا فَنَاءً يَا ذَاكَ الْقَدَمِ

در کبر و دای بر من که بگفت از قدم

أَوْ جَعَلْنَا جَارَ مِنْهُ عَيْرٌ مَحْزَمِ

با که از وی باز کرد و جار غیر خرم

وَجَدْنَا لِحَاصِي خَيْرٌ مَلْزَمِ

بر خلاص خود و را من خرم خوش ایتم

إِنَّ الْحَيَاتِيبَ الْأَكْبَارَ الْأَكْمِ

زان که باران جلور و یاند بار اندر کم

از کما